

digst at udskille de af Udkastets Bestemmelser, der alene angaar danske Statsborgere, til særlige Bestemmelser.

Bestemmelsens Stk. 2, der er ny, lovfæster blot den hidtil fulgte Praksis. Man har fundet det naturligt paa den anførte Maade som hidtil at sondre mellem Reglerne for Pas og Visum. Selvom man naturligvis fra alle Sider maa bestræbe sig for i videst muligt Omfang at faa lettet Samkvemmet mellem Landene, er der næppe Grund til at tro, at det inden for en overskuelig Fremtid vil lade sig gøre at ophæve Pastvangen. Disse Regler maa derfor paaregnes at faa en varigere og fastere Karakter og findes i det hele naturligt at maatte fastsættes i en kgl. Anordning. Noget anderledes forholder det sig med Visumpligten. Paa dette Omraade er der et begrundet Haab om, efterhaanden som Forholdene ude i Verden trækker sig i Lave, at kunne faa gennemført betydelige Lempelser. Reguleringen af disse hyppigt skiftende Forhold findes det derfor mere hensigtsmæssigt at lade ske ved Bekendtgørelse fra Justitsministeriet.

Bestemmelsen i Stk. 3 svarer til T. § 7, Stk. 2, 1ste Led, hvorefter Justitsministeren bemyndiges til at træffe Bestemmelse om Udfærdigelse af Legitimation til Udlændinge, som ikke er i Stand til at skaffe sig Nationalitetspas. I denne Forbindelse kan nævnes, at Danmark i Henhold til internationale Overenskomster har udstedt særlige Legitimationsdokumenter til Flygtninge fra andre Lande, saaledes f. Eks. Nansenpas og Flygtningecertifikater. Det vilde formentlig være praktisk, om der blev tilvejebragt et ensartet Pas til alle de i Paragraffen omhandlede Udlændinge i Lighed med den i forskellige andre Lande gældende Ordning. Reglen maa vel i øvrigt først og fremmest betragtes som værende til Gunst for vedkommende Udlænding, men det kan ogsaa være i den danske Stats Interesse, at de herværende Udlændinge, der ikke er i Stand til at legitimere sig ved sædvanligt Nationalitetspas, faar et Dokument, der ogsaa vil kunne tjene som Legitimationsdokument her i Landet, jfr. herved den i T. § 7, Stk. 2, og nærværende Udkasts § 19, Stk. 2, indeholdte Bestemmelser om, at det kan paalægges Udlændinge under deres Ophold her i Landet til Stadighed at have deres Pas paa sig og paa Forlangende forevise det for Politiet.

Til § 3.

I denne Paragraf er samlet de Tilfælde, i hvilke Afvisning af Udlændinge kan finde Sted.

Afvisning af Udlændinge sker ved Indrejsen her til Landet, normalt ved Landegrænsen og de øvrige særlige Indrejssteder. Det er, hvis Afvisningen skal kunne gennemføres, nødvendigt, at der i disse Sager, der som oftest ikke vil give Anledning til Tvivl, træffes en meget hurtig Afgørelse, idet det ikke sjældent kan være forbundet med store Vanskeligheder og Bekostninger eller endog vise sig umuligt at blive af med den paagældende, saafremt han af Grænsemyndighederne i Nabostaten maatte blive betragtet som værende modtaget her i Landet. Afvisning er derfor hidtil sket efter Beslutning af det lokale Politi eller Rigspolitichefen, som imidlertid i Sager, der kunde give Anledning til Tvivl — herunder navnlig i Sager, hvor politiske Hensyn kunde gøre sig gældende — altid har forelagt Spørgsmaalet for Justitsministeriet.

Man har fundet det hensigtsmæssigt og fuldt forsvarligt at opretholde den Ordning, at Afgørelserne i de klare Tilfælde, som omhandles i Stk. 1, Nr. 1—7, træffes af Politiet, men har i Stk. 2 udtrykkeligt fastslaaet, at Politiet ikke paa egen Haand maa foretage Afvisning, forsaavidt den paagældende Udlænding paaberaaber sig og sandsynliggør, at han er politisk Flygtning, idet Afgørelsen i saa Fald foreslaas henlagt til Nævnet.

I de i Stk. 4 nævnte Tilfælde kan Afvisning kun ske efter Nævnets Beslutning.

Om de i Stk. 1 nævnte Afvisningsgrunde bemærkes følgende:

Bestemmelsen i Nr. 1 har ikke fundet særligt Udtryk i den gældende Lovgivning, men er en selvfølgelig Regel, der ogsaa hidtil er fulgt i Praksis. Tilsvarende gælder Bestemmelsen i Nr. 7.

Nr. 2 er ligeledes i Overensstemmelse med gældende Praksis, jfr. herved F. § 2, 1. Pkt., om Udsendelse og Udvisning af subsistensløse Udlændinge, som ikke har erhvervet Forsørgelsesret.

Nr. 3 findes ikke i den nugældende Lovgivning, men er en naturlig Følge af Reglerne om Opholds- og Arbejdstilladelse.

Bestemmelsen i Nr. 4 træder i Stedet for den gældende Bestemmelse i F. § 1, sidste Stykke, om Forbud mod at udenlandske Tætere, Musikanter o. lign., der vil søge Erhverv ved Omvandring, tager Ophold her i Landet. Man har fundet det hensigtsmæssigt at give Bestemmelsen en mere almindelig Formulering, saaledes at der lægges Vægt paa, om den paagældende maa formodes at ville ernære sig paa ulovlig eller uhæderlig Maade. En lignende Be-